

Arrest

nr. 206 206 van 28 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. QUAIRIAT, loco advocaat B. SOENEN, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 18 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 16 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker wordt door het CGVS gehoord op 18 juli 2016, 23 januari 2017 en 26 juli 2017.

1.2. Op 14 augustus 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Iraaks staatsburger te zijn van Arabische origine. U bent afkomstig uit Bagdad (provincie Bagdad) en bent aanhanger van de sjiiitische strekking van de islam. U verklaart dat u naar school ging tot 2006. U stopte met school omwille van het sektarisch geweld in uw regio. Sinds 2008 werkte u samen met uw vader, jullie verkochten huishoudelijke en schoonheidsproducten op straat en u bleef dit doen tot 2014.

U verklaart dat er in het voorjaar van 2014 in Irak een aanslag gebeurde dicht bij de plaats waar u werkte. Hoewel u hier niets mee te maken had, werd u van deze aanslag verdacht en werd u geslagen en meegenomen door de politie. Uiteindelijk bleek het om een vergissing te gaan, u leek op iemand die van de aanslag werd verdacht en u werd dezelfde dag vrijgelaten.

Omdat u voor zichzelf geen toekomst zag in Irak, bent u begin augustus 2014 naar Beirut in Libanon vertrokken. Daar leerde u ene Mustafa kennen, ook een Irakees met wie u een gemeenschappelijke vriend uit uw wijk Al Karrada in Bagdad had. U woonde samen met Mustafa, jullie werden vrienden en na een tijdje kreeg u een homoseksuele relatie met Mustafa. In Libanon hebt u asiel aangevraagd bij de vertegenwoordiging van de Verenigde Naties (VN). U bleef een jaar in Libanon, maar omdat u te lang moest wachten op een resultaat van uw asielaanvraag bent u naar België doorgereisd. Op 18 augustus 2015 hebt u asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. In België hebt u seksuele relaties met twee mannen, Mohammed en Omar.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de woonstkaart van uw vader en enkele videofragmenten zonder inhoud. Tijdens uw laatste gehoor toonde u nog enkele WhatsApp-berichten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet naar uw land van herkomst kunt terugkeren omwille van uw homoseksuele geaardheid. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd uw relaas en uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het CGVS gegronde redenen heeft om te twijfelen aan uw homoseksuele geaardheid. Uw verklaringen over hoe u uw homoseksualiteit hebt ontdekt kwamen immers allerm minst overtuigend over. U verklaarde dat u in Libanon hebt ontdekt dat u homo bent, (CGVS I p.9, CGVS II p.9, CGVS III p.9,11,16) en dat Mustafa, een Irakees die in Beirut woont en die u via een vriend uit Irak hebt leren kennen, u daarvan heeft overtuigd. U verklaart dat hij u heeft overtuigd om homo te worden en seks met hem te hebben, omdat u dan betere papieren zou krijgen bij de VN. Zo vertelde hij u hoe u documenten als homo kon indienen en heeft hij u geleerd om homo te zijn. Hij vertelde u onder andere dat u uw haar moest laten groeien, dat u zichzelf meer moest verzorgen en dat u uw manier van praten en lopen moest veranderen. Hij heeft u ook nog heel veel andere dingen verteld over homo's, maar wat dan precies, weet u niet meer (CGVS II p.8, CGVS III p.16,19,21). Wanneer u werd gevraagd hoe dat dan in zijn werk gaat om iemand te overtuigen homo te worden, verklaarde u dat dat gaat met woorden, als iemand homo wil worden, moet je daarover spreken en dan kan je vrienden meebrengen om seks te hebben, zo beweert u. U verklaart dat je gewoon tegen iemand moet zeggen dat homo worden fijn is en dat die persoon het eens moet proberen om erachter te komen. Op de vraag of iemand ook homo kan worden zonder door iemand anders te worden overtuigd, kunt u niet echt een antwoord geven. U verklaart dat u dat niet weet, maar dat dat misschien wel zou kunnen. Wanneer u werd gevraagd of u ook homo zou zijn geweest als u Mustafa niet had leren kennen en hij u niet had overtuigd, moet u het antwoord schuldig blijven, u verklaart dit namelijk niet te weten. Vervolgens werd u gevraagd of homo iets is wat je kunt worden, waarna u verklaarde dat dat ligt aan de hormonen. U verklaart dat u op YouTube een video zag uit Irak of Syrië waarin een soort imam zei dat homo's een tekort aan hormonen hebben waardoor ze zich aangetrokken voelen tot mannen. U verklaart echter ook dat u niet weet of dit juist is of niet. Hierop werd u gevraagd of u dan zelf ook een tekort aan hormonen hebt, u verklaart immers zelf homo te zijn, waarna u beweerde dat u geen tekort hebt, maar wel een soort tekort. Er werd u vervolgens om meer uitleg gevraagd, waarna u dan toch beweerde dat u geen hormontekort hebt (CGVS III p.20,21). Deze verklaringen kunnen bezwaarlijk als overtuigend en doorleefd worden beschouwd. Uw verklaring dat u door een andere persoon werd overtuigd om homo te worden en seks met mannen te hebben omdat u dan betere papieren bij de VN zou krijgen wijst op een flagrant gebrek aan doorleefdheid en ervaring en overtuigt het CGVS geenszins.

Ook uw verklaringen over hoe u de ontdekking van uw homoseksuele geaardheid hebt ervaren, zijn opmerkelijk. U verklaart dat u zich normaal voelde toen u de zekerheid kreeg dat u homo was, het was mooi en u vond de seks gewoon fijn (CGVS II p.9, CGVS III p.19). Toen u erop werd gewezen dat een homoseksuele geaardheid volledig in strijd is met de tradities van uw land van herkomst en dat homoseksualiteit in uw land streng wordt bestraft, beaamde u dat homoseksualiteit in Irak verboden is en dat milities je doden als ze te weten komen dat je homo bent. U verklaart dat uw ouders niet mogen weten dat u homo bent, anders zou u problemen krijgen, ze zouden u straffen en ze zouden het niet aanvaarden en dat uw stam u zou verstoten en vermoorden als dat uitlekt. Gevraagd hoe u zich hierbij voelt, verklaarde u enerzijds dat u bang bent om terug te keren naar Irak, maar zei u anderzijds dat u vindt dat ieder zijn eigen mentaliteit heeft, iedereen doet wat hij wil en als u daarvoor naar de hel moet, dan is dat maar zo (CGVS II p.9, CGVS III p.9,16,18,19,20). Echter, deze twee houdingen van enerzijds angst en anderzijds totale onverschilligheid vallen bezwaarlijk met elkaar te rijmen, waardoor ernstig wordt getwijfeld aan de doorleefdheid ervan. Ook kan van iemand die zich ervan bewust is dat homoseksualiteit in de Iraakse context volstrekt taboe is en totaal niet wordt aanvaard toch worden verwacht dat deze niet louter zou weergeven dat het hem niet kan schelen wat ervan wordt gedacht. Het gemak waarmee u de ontdekking van uw niet-heteroseksuele geaardheid beleefd lijkt te hebben is weinig aannemelijk en komt geenszins doorleefd over in het licht van de homofobe context van Irak.

Verder overtuigen ook uw verklaringen over hoe u een homoseksuele relatie met Mustafa bent aangegaan niet. U verklaarde hierover dat u Mustafa hebt leren kennen via een vriend, dat u naar Libanon bent gegaan en met hem samenwoonde. Jullie zijn eerst goeie vrienden geworden, waarna jullie relatie almaar sterker werd. U verklaart geen gevoelens te hebben gehad voor Mustafa, maar beweert dat jullie relatie louter seksueel was. U verklaart dat u bent te weten gekomen dat Mustafa homo is door zijn gedragingen, hij wandelt volgens u anders, draagt totaal andere kledij en hij draagt heel veel juwelen. Dat hij zich als een meisje gedroeg vond u aantrekkelijk (CGVS I p.11,12). Wanneer u werd gevraagd hoe jullie vriendschap dan is geëvolueerd naar een seksuele relatie, kon u hier echter bijzonder weinig over vertellen. U vertelde dat dat na een tijdje is gegaan, u kunt zich niet meer herinneren wanneer dat was, maar nadat jullie hadden samengewerkt in een kledingzaak is jullie relatie sterker geworden. Opnieuw werd u gevraagd naar de manier waarop jullie band is gegroeid, waarna u verklaarde dat dat is gekomen door Mustafa's gedrag en door hoe hij sprak. U verklaart dat hij sprak als een meisje en dat hij lang haar heeft, dat jullie relatie steeds sterker werd en dat hij toen heeft verteld dat hij homo was (CGVS III p.6,14,15). Hoewel u verschillende keren werd gevraagd om te vertellen over de evolutie van jullie vriendschap naar een seksuele relatie en hoe dat is gegroeid, komt u niet verder dan te zeggen dat dat in de loop der tijd zo is gegaan, dat Mustafa u heeft overtuigd, dat jullie seks hebben gehad en dat u dat goed vond en dat dus bleef doen (CGVS II p.11, CGVS III p.15,16). Dergelijke uiterst beknopte verklaringen en het schijnbare gemak waarmee u met iemand die u nog maar pas kende een homoseksuele relatie bent aangegaan, terwijl u verklaarde dat u zich voor Mustafa nooit fysiek tot een andere man aangetrokken voelde en dat u er nooit eerder had bij stilgestaan dat u wel eens homo kon zijn (CGVS I p.12, CGVS III p.18) komen geenszins doorleefd en overtuigend over. Bovendien beweerde u aanvankelijk dat u in Libanon een asielaanvraag hebt ingediend bij de VN als homo en dat u een tijd later seks hebt gehad met Mustafa (CGVS II p.9), terwijl u tijdens uw derde gehoor bij het CGVS verklaarde dat u eerst seks had met Mustafa en daarna pas asiel hebt aangevraagd bij de VN-vertegenwoordiging in Libanon (CGVS III p.21). Ook zei u aanvankelijk dat u slechts twee keer seks hebt gehad met Mustafa (CGVS II p.12), terwijl u later stelde dat u heel vaak seks had met Mustafa, dat u niet hebt uitgerekend hoeveel keer dat was en dat u daar geen nummer op kunt plakken (CGVS III p.14,15). Dergelijke inconsistenties komen uw geloofwaardigheid niet ten goede. Ook de vaststelling dat u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS beweerde dat Mustafa met zijn volledige naam Mustafa [A.J.] heet (CGVS I p.6), om later meermaals te verklaren dat u zijn familienaam niet kent (CGVS II p.9), is opmerkelijk. Dat u voorts zijn geboortedatum niet kent en dat u niet weet waarom Mustafa uit Irak is weggegaan of waar hij is opgegroeid (CGVS II p.9,10, CGVS III p.23) doet de wenkbrauwen fronsen en brengt de geloofwaardigheid van uw relatie met Mustafa verder in het gedrang.

Wanneer u werd gevraagd wat de term "homo" voor u betekent, verklaarde u dat dat gewoon is, dat de meeste mensen homo zijn en dat dat voor u gewoon iets normaals is, iets moois. Gevraagd naar wat u dan precies mooi vindt aan homo's, zei u dat u alles mooi vindt, het gedrag van homo's vindt u mooi, want ze gedragen zich als meisjes. U verklaarde dat ongeveer alle homo's zich als meisjes gedragen en dat u homo's herkent aan hun kledingstijl, hun kapsel, hun gezicht en aan de chirurgische ingrepen aan het gezicht en de lippen (CGVS III p.7,8). Volgens u herkennen homo's ook elkaar door een bepaalde blik (CGVS III p.23). U verklaart dat u vroeger in Irak op café wel eens over homo's hoorde praten en dat er toen over werd gezegd dat homo's als meisjes zijn en dat ze er zo uitzien (CGVS III p.18).

Gevraagd of u zich dan ook als een meisje gedraagt, aangezien u beweert dat ongeveer alle homo's zich zo gedragen, beweert u van niet, maar u zegt dat u zich normaal probeert te gedragen, niet als een homo, dat u zichzelf in bedwang houdt, omdat u zich schaamt. Wel verklaart u dat u nu een andere kledingstijl hanteert, u draagt aanspannende broeken, u begon ook een oorbel te dragen en een ring (CGVS I p.10, CGVS III p.8,16,17). Tijdens het gehoor bij het CGVS viel hier echter weinig van te merken. Een dergelijke stereotiepe visie op homoseksualiteit, als zouden alle homo's zich als meisjes gedragen en dat u bij homo's die u op straat ziet geen verschil merkt tussen een jongen en een meisje (CGVS III p.8), bevestigt eens te meer de ongelooftwaardigheid van uw beweerde homoseksuele geaardheid.

U verklaarde voorts dat u in België een homoseksuele relatie hebt met ene Mohammed, een Marokkaan, en met Omar, een Iraakees. U verklaart dat u seks hebt met deze mannen en dat u daar elke keer voor wordt betaald (CGVS I p.13, CGVS II p.9,15, CGVS III p.9,10). Uw verklaringen over hoe u met Mohammed een relatie bent begonnen komen echter weinig aannemelijk over. U verklaart dat u aan het wandelen was op de Meir in Antwerpen en dat u door Mohammed werd aangesproken. Hij vroeg meteen of u seks met hem wilde hebben en zei dat hij u daarvoor zou betalen, waarna u hiermee akkoord ging en met hem meeging (CGVS III p.21,22). Het is echter weinig aannemelijk dat een volslagen onbekende u zomaar op straat zou aanspreken met de vraag of u seks met hem wilt. Ook uw zeer povere verklaring dat u gewoon overtuigd was om zomaar akkoord te gaan om seks te hebben met iemand die u nog nooit eerder had ontmoet volstaat niet (CGVS III p.22). Wat uw relatie met Omar betreft werd een inconsistentie vastgesteld die de geloofwaardigheid hiervan ondermijnt. Aanvankelijk verklaarde u namelijk dat u slechts twee keer seks hebt gehad met Omar en dat dat vijf à zes maanden geleden was om meteen erna te verklaren dat de laatste keer dat u seks met een man had, een maand geleden was en dat dat met Omar was (CGVS III p.10). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u nogal vergeetachtig bent door te veel wiet te roken (CGVS III p.10,11). Op geen enkel moment legt u echter een voldoende gemotiveerd medisch attest neer waaruit blijkt dat u in die mate wiet rookt dat uw geheugen erdoor zou zijn aangetast, waardoor u zich niet meer zou kunnen herinneren wanneer u met wie seks hebt gehad. De tegenstrijdigheid blijft dus staande. Ook is het frappant dat u op het einde van uw tweede gehoor bij het CGVS plots beweerde dat u een relatie hebt met een Iraaks meisje, maar dat jullie elkaar nog maar pas hebben leren kennen, dat jullie relatie nog niet zo sterk is (CGVS II p.15). Toen u hier later op werd gewezen ontkende u dat u dit ooit zou hebben verklaard (CGVS III p.26). Echter, het louter ontkennen van iets wat u eerder hebt verklaard is niet afdoende om deze verklaringen teniet te doen. Eens te meer wordt het bedrieglijk karakter van uw asielrelaas hierdoor bevestigd.

Vervolgens is uw kennis over het homomilie in België ontoereikend. Wanneer u werd gevraagd naar ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in België vertelde u over Café Jozef aan het Antwerpse Centraal-Station waar u twee à drie keer bent geweest en had u het over een nachtclub op de Groenplaats in Antwerpen, u verklaarde er slechts één keer te zijn geweest, maar kon de naam van dit etablissement niet geven, wanneer u die club had bezocht kon u evenmin specificeren (CGVS III p.11,12). U hebt weet van een optocht in België die ook op andere plaatsen in de wereld plaatsvindt, u had dat op tv gezien, maar wanneer die plaatsvond of die dat evenement heet – u hebt het overduidelijk over de Gay Pride – weet u niet (CGVS III p.12,13). U verklaart dat u op de hoogte bent van Belgische organisaties voor homo's, maar u kunt geen enkele naam geven. U verklaart dat u nog naar dergelijke organisaties op zoek bent, omdat u hebt vernomen dat u van die organisaties een document kunt krijgen dat bevestigt dat je homo bent en u wilt dat bij het CGVS gebruiken. U hebt aan uw huidige vriend Mohammed gevraagd waar u daarvoor naartoe moet, maar hij weet dat ook niet, hij zei louter dat er in Brussel organisaties zijn. Wat die organisaties voor homo's nog meer doen behalve attesten uitreiken, weet u niet (CGVS III p.7,13,14). U bent niet op de hoogte van tijdschriften voor homoseksuelen, kent geen datingsites voor homo's, u weet niet wat de Belgische wetgeving zegt over homoseksualiteit of welke rechten homoseksuele koppels hebben in vergelijking met koppels van een gemengd geslacht, u verklaart dat u dat niet hebt nagegaan, u hebt dat niet gevolgd (CGVS III p.11,13). Dat u slechts zo'n beperkte kennis en interesse aan de dag legt met betrekking tot uw rechten als homoseksueel en de voorzieningen voor mensen met een andere geaardheid ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

Ten slotte valt het op dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord hebt gerept over uw beweerde homoseksuele geaardheid, terwijl dit bezwaarlijk als een detail kan worden beschouwd. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u in Libanon eveneens asiel had aangevraagd en dat u daar wel had aangehaald dat u homo zou zijn (CGVS II p.8,9, CGVS III p.19). Uw verklaring dat u bang bent als iemand u moet verhoren (CGVS I p.9) volstaat niet ter verschoning hiervan. Van een asielzoeker die in een land om internationale bescherming vraagt kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat deze

asielzoeker van meet af aan de autoriteiten van het land waar hij internationale bescherming verzoekt in vertrouwen neemt. Dat u dit in Libanon schijnbaar wel hebt gedaan, maar in België niet is opmerkelijk en tast eens te meer de geloofwaardigheid van uw beweerde homoseksuele geaardheid aan.

Voorts verklaarde u dat u enige tijd geleden in België door een medebewoner van uw opvangplaats door ene Nabil uit Irak werd verkracht (CGVS II p.2,3). Wanneer u hierover werd doorgevraagd, bleek hij u te hebben gekust en omhelsd. Wanneer u zei dat u zou gaan schreeuwen, hield hij op en sindsdien viel hij u niet meer lastig. Hij zei dat hij u zou zwart maken als u klacht tegen hem zou indienen. U hebt hier tegen niemand over verteld en hebt nergens klacht ingediend (CGVS III p.23,24). Hoewel dit incident ernstig valt te betreuren en u wordt geadviseerd om hier wel degelijk melding van te maken en klacht in te dienen als u door wie dan ook wordt lastiggevallen, kan dit incident de bovenstaande conclusies van een ongeloofwaardige homoseksuele geaardheid niet wijzigen. Ook volstaat dit geïsoleerde incident niet om te kunnen spreken van een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Wat uw overige verklaringen betreft dat u voor uw vertrek uit uw land werd verdacht van het plegen van een aanslag, dat u werd gearresteerd, maar toen bleek dat men u verwarde met iemand anders werd u vrijgelaten, moet worden onderstreept dat u zelf verklaarde dat deze zaak is afgesloten en dat daar niet meer over wordt gesproken (CGVS I p.9,10, CGVS III p.3,4). Geenszins kan dus worden geconcludeerd dat u omwille hiervan een persoonlijke vrees voor vervolging hoeft te koesteren ten aanzien van uw land van herkomst.

De documenten die u neerlegt zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en de woonstkaart van uw vader bevatten louter persoonsgegevens over u en uw vader die niet worden betwist. De videofragmenten die u doorstuurde waarin u te zien zou zijn terwijl u seks hebt met uw vriend bevatten geen inhoud, waardoor dit niet kan worden beoordeeld. Er werd u gevraagd om deze video's opnieuw door te sturen binnen een afgesproken termijn (CGVS III p.2,27), tot op heden werden deze bestanden echter niet ontvangen. Tijdens uw laatste gehoor toonde u verschillende WhatsApp conversaties, in een van deze conversaties stond een filmpje waarbij een persoon, volgens uw verklaringen was dit uw vriend Mohammed, zichzelf naakt in de spiegel filmde (CGVS III p.25). Deze conversaties en het filmpje zijn evenmin afdoende om de uitgebreid beargumenteerde ongeloofwaardigheid van uw homoseksuele geaardheid om te keren. Aan privébeelden kan immers geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien kan het gefilmde naakte lichaam van een andere persoon onmogelijk de authenticiteit van uw homoseksuele geaardheid bewijzen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een

gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers dat het slachtoffer is van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 5 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Uit het voorgaande

blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van / ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat Bagdad niet belegerd werd door ISIS, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Daar het aantal aanslagen in de hoofdstad verder afnam, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op het niveau van 2012. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen. Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een

oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakees asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift, stukken en verweernota

2.1.1. Verzoeker voert onder meer in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker betoogt dat de zogezegd incoherente verhalen, zijn verschillende relaties en zijn gebrekkige kennis van het homomilieus er niet toe kunnen leiden dat hij geen homoseksuele geaardheid zou hebben. Hij gaat concreet in op de vaststellingen van de commissaris-generaal en tracht daarbij de motieven van de bestreden beslissing, onder meer aan de hand van de gehoorverslagen, in een ander daglicht te stellen. Hij brengt verder actuele informatie bij over de situatie van homoseksuelen in Libanon en in Irak.

2.1.2. Op 12 maart 2018 maakt verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij zij de geactualiseerde COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 25 september 2017 voegt.

2.2. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het VN Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.3.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

De tweede paragraaf van deze bepaling bepaalt onder meer:

"§ 2

Daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève moeten:

- a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;*
 - b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).*
- De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van:*
- a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;*
 - b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;*
 - c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;*
 - d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;*

e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;

f) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard.

§ 3

Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden.

§ 4

Bij de beoordeling van de gronden van vervolging moet rekening worden gehouden met volgende elementen:

[...]

d) een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer:

– leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en;

– de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;

- de groep, afhankelijk van de omstandigheden in het land van herkomst, als gemeenschappelijk kenmerk seksuele gerichtheid heeft. Seksuele gerichtheid omvat geen handelingen die volgens het Belgische recht als strafbaar worden beschouwd. Er wordt terdege rekening gehouden met genderaspecten, waaronder genderidentiteit, wanneer moet worden vastgesteld of iemand tot een bepaalde sociale groep behoort of wanneer een kenmerk van een dergelijke groep wordt geïdentificeerd; [...]"

2.3.2. Beoordeling

Verzoeker, van wie de Iraakse nationaliteit niet wordt betwist door de verwerende partij, heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend waar hij verklaart dat hij homoseksueel is en om die reden niet kan terugkeren naar Irak.

De verwerende partij stelt gegronde redenen te hebben om te twijfelen aan verzoekers homoseksuele geaardheid, omdat hij geen overtuigende en doorleefde verklaringen kan afleggen over de ontdekking en de ervaring van zijn homoseksualiteit, hij beknopte en inconsistente verklaringen aflegt over zijn eerste homoseksuele relatie met Mustafa, hij een stereotiepe visie heeft op homoseksualiteit, hij weinig aannemelijke en inconsistente verklaringen aflegt over zijn homoseksuele relaties in België, zijn kennis over het homomilieu in België ontoereikend is en hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niets heeft gezegd over zijn homoseksuele geaardheid. Aan de voorgelegde WhatsApp- conversaties en filmpjes kan volgens de verwerende partij geen enkele bewijswaarde worden toegekend. Het betreffen privé-beelden die door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Zoals reeds vermeld, gaat verzoeker concreet in op de verschillende vaststellingen van de commissaris-generaal en tracht hij daarbij de motieven van de bestreden beslissing, onder meer aan de hand van de gehoorverslagen, in een ander daglicht te stellen. Hij betoogt dat de zogezegd incoherente verhalen, zijn verschillende relaties en zijn gebrekkige kennis van het homomilieu er niet toe kunnen leiden dat hij geen homoseksuele geaardheid zou hebben.

De Raad is van oordeel dat verzoekers verklaringen en de door hem bijgebrachte stukken van aard zijn om zijn vrees voor vervolging wegens een homoseksuele geaardheid te ondersteunen.

Vooreerst kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat de angst die hij doormaakte en het gegeven dat hij niet op de hoogte was van hoe men in België omgaat met homoseksuele relaties en homo's in het algemeen, in rekening moet worden gebracht. Zoals het Hof van Justitie reeds heeft geoordeeld kan een lidstaat verlangen dat een verzoeker alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. Echter, gelet op de gevoeligheid van vragen over iemands persoonlijke levenssfeer, in casu zijn seksualiteit, kan uit het feit dat een verzoeker wegens zijn terughoudendheid bij het onthullen van intieme aspecten van zijn leven, niet meteen van bij de eerste asielaanvraag heeft verklaard homoseksueel te zijn, niet de conclusie worden getrokken dat deze verzoeker niet geloofwaardig is (HvJ 2 december 2014, gevoegde zaken C-148/13 tot en met C 150/13, pt. 69-71). Verzoeker heeft tijdens zijn verklaringen duidelijk zijn schroom om te praten over zijn

homoseksuele relaties en geaardheid laten blijken (CGVS, stuk 11, gehoorverslag 18 juli 2016, p. 3: *"Mijn probleem is echt een zeer privé probleem. Ik ben gay. [AZ praat stil]"*). Dat hij niet reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn homoseksuele relaties en geaardheid aan de oppervlakte heeft gebracht, kan in alle redelijkheid worden aangenomen. De Raad stelt verder vast verzoeker nooit werd gevraagd waarom hij zijn geaardheid niet ter sprake bracht op de Dienst Vreemdelingenzaken. Het antwoord waarnaar wordt verwezen in het zevende motief van de bestreden beslissing, met name dat verzoeker bang is als iemand hem verhoort, heeft enkel betrekking op de vraag *"Hoe komt het dat u van die arrestatie niets gezegd heeft bij DVZ"*, zijnde de arrestatie na een aanslag waarvan hij werd verdacht (CGVS, stuk 11, gehoorverslag 18 juli 2016, p. 9). Het antwoord dat verzoeker gaf, mag dan ook enkel in die context worden gelezen.

Ook moet worden vastgesteld dat verzoeker zich veeleer ongelukkig en onbeholpen uitdrukt – de verwerende partij stelt meerdere malen vast dat verzoeker heeft verklaard door Mustafa *"overtuigd"* te zijn geworden om homo te worden en dat Mustafa hem heeft *"geleerd"* om homo te zijn.

Uit het rapport van Vluchtelingenwerk Vlaanderen *"Holebi's op de vlucht: een analyse van beslissingen door asieliinstanties"*, waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, blijkt evenwel dat de sociale en culturele achtergrond van holebi's van invloed is op de manier waarop ze naar zichzelf kijken en dat sommige holebi's hun geaardheid pas beseffen na seksuele betrekkingen met iemand van hetzelfde geslacht (p. 16).

Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat hij in Irak nooit (seksuele) relaties heeft gehad, ook niet met meisjes (CGVS gehoorverslag 26 juli 2017, p. 6-7, 11). Hij ontdekte pas dat hij gevoelens kon hebben voor een jongen toen hij in Libanon was (CGVS gehoorverslag 26 juli 2017, p. 9). Hij verklaarde tevens dat hij daarna door lust wordt aangetrokken door mannen (CGVS gehoorverslag 23 januari 2017, p. 9 – de Raad stelt vast dat in het gehoorverslag wordt gesproken over 'last' maar uit de notities van de tolk, die zich ook in het administratief dossier bevinden, blijkt duidelijk dat verzoeker het had over 'lust') en enkel relaties te willen met jongens (CGVS, gehoorverslag 26 juli 2017, p. 7). Hij gaf ook aan geen homoseksuele relaties te hebben gehad in Irak, dat er geen homo's zijn in Irak omdat het daar verboden is en dat als de milities weten dat iemand homo is, hij wordt vermoord.

In het licht van dit rapport en in het licht van het geheel van zijn verklaringen, lijkt verzoeker te hebben bedoeld dat, terwijl hij in Irak nooit durfde denken over homoseksuele relaties met mannen omdat het in Irak verboden is, hij -eens in Libanon- het wel aandurfde om een seksuele betrekking met een man aan te gaan. Zo verklaarde hij immers in zijn eerste gehoor: *"In Libanon ben ik gay geworden. Eigenlijk in Libanon had ik mijn vrijheid. Ik was blij (...)"* (CGVS gehoorverslag 18 juli 2016, p. 9).

De Raad acht het niet onaannemelijk dat, in het licht van zijn sociale en culturele achtergrond, een zekere 'overhaling' nodig was en dat verzoeker zich pas na aankomst in Libanon en na zijn eerste seksuele betrekking met een man, bewust werd van zijn geaardheid. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat pas wanneer hij in Libanon aankwam, er voor hem een nieuwe wereld open ging en dat hij voor het eerst in contact kwam de hele homoseksuele context via Mustafa. Zijn gehoorverslagen in die zin gelezen, geven een volledig ander beeld van zijn verklaringen en leiden tot de vaststelling dat zij wel degelijk als doorleefd zouden kunnen worden beschouwd. De vaststelling dat verzoeker niet bij machte is om de ontwikkeling van zijn homoseksuele geaardheid en zijn ervaringen in lyrische bewoordingen te omschrijven en zich ook hier onbeholpen uitdrukt wanneer hem wordt gevraagd dat te doen, doet hieraan geen afbreuk. Dat Mustafa hem, na zijn aankomst in Libanon, heeft verteld dat hij best een asielaanvraag kan indienen *"als gay"* omdat hij dan meer kans maakt, staat niet in de weg dat verzoeker zich naderhand zelf ten volle van zijn homoseksuele geaardheid bewust zou zijn geworden.

Verzoekers verklaring dat homoseksualiteit verband houdt met een hormonentekort en dat hij maar een soort tekort heeft, geeft volgens de commissaris-generaal blijk van een flagrant gebrek aan doorleefdheid en ervaring en een stereotiepe visie heeft op homoseksualiteit.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker slechts onderwijs heeft gevolgd tot het vijfde jaar van de lagere school (CGVS, gehoorverslag 18 juli 2016, p. 5) en dat hij nog maar 20 jaar oud was toen hij zijn eerste homoseksuele relatie had (CGVS, gehoorverslag 23 januari 2017, p. 9; CGVS, gehoorverslag 26 juli 2017, p. 19). Verder verklaarde hij dat homoseksualiteit nooit ter sprake kwam in zijn familie, dat hij heel weinig homo's zag in Irak, er wel eens over hoorde, zoals op café, waar werd gezegd dat homo's er als meisjes uitzien (CGVS, gehoorverslag 23 januari 2017, p. 9 en CGVS, gehoorverslag 26 juli 2017, p. 18) en dat hij via een uitzending op YouTube van een imam had gehoord dat homoseksualiteit te maken heeft met een tekort aan hormonen, maar dat hij niet wist of dat juist is (CGVS, gehoorverslag, 26 juli 2017, p. 20). In het licht van zijn sociale en culturele achtergrond, zijn jonge leeftijd en zijn lage scholing,

is het niet onaannemelijk dat verzoeker een stereotiep, misschien zelfs karikaturaal, beeld schetst van homoseksuelen, zoals hij terecht betoogt in zijn verzoekschrift. Vanuit dat perspectief is het evenmin onaannemelijk dat verzoeker geen grondig discours kan geven over waarom een persoon homoseksueel is en een ander persoon niet, des te meer wanneer daar bij wetenschappers nog steeds geen eensgezindheid over bestaat.

Dat verzoeker de geboortedatum van Mustafa niet kent, noch waarom hij uit Irak is weggegaan of waar hij is opgegroeid, moet worden afgewogen tegen verzoekers herhaaldelijke verklaringen dat hij louter een seksuele relatie had met Mustafa, dat hij kon beschrijven wat hem wel en niet fysiek aantrok in Mustafa, wat hij samen met Mustafa deed op zijn vrije dagen, hoe Mustafa zijn thee dronk, wat zijn favoriete voetbalclub was (CGVS, gehoorverslag 18 juli 2016, p. 11-16; CGVS, gehoorverslag 23 januari 2017, p. 10). Verder stelt de Raad vast dat niet echt sprake is van een "schijnbaar gemak" waarmee verzoeker de seksuele relatie met Mustafa is aangegaan. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt duidelijk dat er behoorlijk wat drank nodig was vooraleer hij durfde overgaan tot seksuele handelingen met Mustafa (CGVS, gehoorverslag 23 januari 2017, p. 11).

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekers dubbele houding van angst, enerzijds, en "totale onverschilligheid", anderzijds, bezwaarlijk te rijmen valt. De Raad stelt vast dat verzoeker doorheen zijn drie gehoren wel degelijk heeft aangegeven angst te hebben dat zijn homoseksualiteit in Irak wordt ontdekt, zowel vanwege zijn familie als vanwege milities (CGVS gehoorverslag 23 januari 2017, p. 9; CGVS, gehoorverslag 26 juli 2017, p. 9 en 18).

Verzoeker kan verder worden gevolgd waar hij stelt dat zijn antwoorden geen blijk geven van onverschilligheid maar juist duiden op het feit dat hij sinds Libanon en zeker sinds zijn aankomst in België, voelt dat hij zichzelf mag zijn en dat mensen hier elk hun eigen weg mogen en kunnen volgen. Zijn antwoorden moeten immers in hun context worden gelezen. Er werd hem gevraagd hoe hij het met elkaar kan verzoenen dat hij seks met mannen leuk vindt, terwijl volgens de traditie van zijn land en van zijn ouders het een grote zonde is waardoor hij in de hel belandt. Dat verzoeker daarop antwoordt dat iedereen moet doen wat hij wil en dat het dan zo maar is dat hij daarvoor naar de hel moet, geeft aan dat hij zich bewust is geworden van het feit dat in andere landen, in tegenstelling tot Irak waar het taboe is, de vrijheid bestaat om uiting te geven aan zijn seksuele geaardheid. Dat wordt overigens bevestigd door zijn eerste verklaringen tijdens zijn eerste gehoor: "*Hier is het vrij. Ik ben vrij en kan alles doen wat ik wil.*" (CGVS, gehoorverslag 18 juli 2016, p. 9).

De vaststelling dat verzoekers kennis over het Belgische homomilieu, rechten en voorzieningen beperkt is, neemt niet in rekening dat verzoeker een laaggeschoolde Iraakse islamitische asielzoeker is die de Nederlandse taal niet of niet volledig machtig is en gehuisvest is in Wevelgem. De Raad acht het niet onaannemelijk dat verzoekers kennis om deze redenen terzake beperkt is. Uit de gehoren blijkt dat verzoeker wel bekend is met een aantal termen uit het homo-milieu (shemale, top of bottom – CGVS, gehoorverslag 23 januari 2017, p. 9) en aangaf plekken te kennen in Beirut, Libanon en in Antwerpen waar homo's elkaar ontmoeten (CGVS, gehoorverslag 23 januari 2017, p. 13; CGVS, gehoorverslag 26 juli 2017, p. 11-12). De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat deze plekken ontmoetingsplaatsen voor homo's zijn.

Tegenover het gegeven dat er een inconsistentie wordt vastgesteld rond het aantal keren dat verzoeker met Omar seksuele betrekkingen heeft gehad, stelt de Raad vast dat verzoeker, over de drie gehoren heen, wel consistente verklaringen aflegt over hoe hij Mohamed en Omar heeft ontmoet, de twee mannen met wie hij in België een homoseksuele relatie heeft. Hij heeft daarbij ook telkens aangegeven dat hij kon vaststellen dat hij te maken had met homoseksuele mannen, wat niet onaannemelijk is, dat hij hen daarop aansprak en zo met hen in contact kon treden (zie bv. CGVS gehoorverslag, 18 juli 2016, p. 16; CGVS gehoorverslag 23 januari 2017, p. 14). Verzoeker weet verder dat Mohamed in een immokantoor werkt (CGVS gehoorverslag 23 januari 2017, p. 14). Dat verzoeker heden in België al enige tijd met beide mannen zowel een seksuele en vriendschappelijke relatie als een materiële relatie heeft (CGVS gehoorverslag 23 januari 2017, p. 10 en 15), wordt in wezen op zich in de bestreden beslissing niet betwist. Dit soort relatie valt dan misschien niet onder het klassieke patroon dat de verwerende partij voor ogen lijkt te hebben gehad, maar dat doet geen afbreuk aan het feit dat ze de geaardheid van verzoeker alleen maar lijkt te bevestigen.

Niettegenstaande het gegeven dat er nog een aantal onduidelijkheden zijn, is de Raad van oordeel dat verzoeker, het geheel van al zijn verklaringen in acht genomen, voldoet aan de voorwaarden die krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet zijn vereist opdat hem het voordeel van de twijfel kan worden gegund betreffende zijn geaardheid.

Uit de door verzoeker toegevoegde landeninformatie blijkt dat homoseksuelen of mensen aan wie een dergelijke geaardheid wordt toegeschreven, in Irak een groot risico lopen om het slachtoffer te worden van geweldplegingen, foltering en moord, dat de milities daarin een grote rol spelen en er op dat vlak sprake is van straffeloosheid.

De verwerende partij heeft geen nota ingediend en beperkt zich ter terechtzitting tot de vaststelling dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers geaardheid. Andersluidende landeninformatie werd niet bijgebracht. Uit de gehoorverslagen blijkt evenwel dat de verwerende partij goed op de hoogte is van het taboe en het geweld ten aanzien van (vermeende) homoseksuelen in Irak.

Gelet op de door verzoeker voorgelegde informatie, op de rol van de milities in de geweldplegingen ten aanzien van homoseksuelen of mensen aan wie dergelijke geaardheid wordt toegeschreven en de straffeloosheid van deze milities die wordt bevestigd in de COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 25 september 2017 (p. 30-31), is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES